

Rapport

Herzien Rapport over een klacht over de korpsbeheerder van de regionale politie Zaanstreek-Waterland, thans de politiechef van de regionale eenheid Noord-Holland.

Datum: 16 juli 2013

Rapportnummer: 2013/067

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat politieambtenaren van het regionale politiekorps Zaanstreek-Waterland op 18 januari 2011 buitenproportioneel geweld tegen hem en zijn twee kinderen hebben gebruikt.

Tevens klaagt hij er over dat een ambtenaar van de politie hem, in bijzijn van zijn zoon, bedreigd heeft met een onderzoek naar zijn verblijfsdocumenten als hij zijn klacht niet zou intrekken.

Bevindingen en beoordeling

Algemeen

Op 18 januari 2011 komt er 's avonds even voor 20.00 uur bij de politie een melding binnen dat er op de derde verdieping van de flat waar verzoeker met zijn vrouw en kinderen woont een bedreiging met een vuurwapen plaatsvindt. De politie gaat direct op weg naar de flat. Daar aangekomen nemen zij in verband met de melding hun wapen in hun hand. Wanneer de politieambtenaren voor de flat staan komt er via de portofoon door dat de verdachte nu onderaan de flat staat. Op dat moment komt verzoeker juist het portiek van zijn flat uitlopen. Verzoeker wilde nog even gaan tanken, om later die nacht met zijn vrouw – zij werken beiden in de nachtdienst - naar het werk te kunnen rijden.

Op het moment dat verzoeker in het portiek staat, dan wel er net uit komt lopen, richten de politieambtenaren hun wapen op hem en wordt hij gesommeerd met zijn handen omhoog naar buiten te komen en op de grond te gaan liggen. Omdat verzoeker hier niet direct aan voldoet wordt hij naar de grond gewerkt en een stuk over de grond getrokken, zodat hij niet meer voor het portiek ligt. Verzoeker ligt enige tijd met zijn buik op de grond, met een knie van een politieambtenaar in zijn rug. Verzoeker wordt niet gefouilleerd en er worden ook geen handboeien omgedaan.

Kort nadat verzoeker tegen de grond is gewerkt komen zijn dochter van 19 jaar en zijn zoon van 13 jaar vanaf de trap het portiek in gerend. Zij hadden vanuit hun woning gezien dat hun vader onder schot was gehouden en naar de grond was gewerkt. Ook op hen worden de politiewapens gericht en zij krijgen te horen dat ze op hun knieën moeten gaan zitten met hun handen omhoog. Beide kinderen van verzoekers doen dit, waarna ook zij naar de grond worden gewerkt en met hun buik op de grond worden gelegd. De zoon krijgt kort handboeien om. Toen de zoon en dochter van verzoeker op de grond lagen, hebben zij beiden een knie van een politieambtenaar in de rug geduwd gekregen.

Al snel wordt duidelijk dat de politie de verkeerde personen vast heeft voor de bewuste bedreiging. Verzoeker wordt daarop direct weer losgelaten, net als zijn kinderen.

Uit de stukken blijkt - voor zover relevant - het volgende.

Uitdraai meldkamer (samengevat):

Melding om 19:55 uur dat iemand wordt bedreigd met een pistool op 3 hoog;

20:00 uur; melder heeft vuurwapen gezien;

20:01 uur; vriendin heeft geen wapen gezien, verdachte staat nu onderaan de flat;

20:02 uur; contact gehad met heli dat inzet nog niet nodig is;

20:03 uur; vriend geeft duidelijk aan wapen gezien te hebben. Signalement verdachte Turk, circa 30 jaar, kleding lichte broek, zwarte trui, zwarte jas, XX (naam verdachte) genaamd;

20:03 uur; eenheid meldt vuurwapen getrokken. Wil mensen erbij.

Standpunt verzoeker

Verzoeker bracht naar voren dat het door de politie toegepaste geweld buitensporig was. Met name het geweld dat de politie tegen zijn kinderen gebruikte zit verzoeker dwars. Zijn dochter en zoon werden met een klap neergegooid op de grond en klem gehouden. Het tegen de grond aandrukken deed erg pijn volgens de dochter van verzoeker. Met een knie werd op haar rug geduwd zodat ze bijna geen adem meer kon halen. De dochter van verzoeker gaf aan zich niet te hebben verzet. Dat kon ook niet omdat ze helemaal klem lag. Wel heeft ze geschreeuwd. Hierop werd haar hoofd tegen de grond gedrukt zodat ze niet meer kon schreeuwen. Ook werd na een tijdje haar hoofd tegen het hoofd van haar broertje aan geslagen.

Volgens verzoeker voldeed hij niet aan het signalement van de verdachte naar wie de politie op zoek was. Verzoeker gaf aan dat hij 46 jaar is en dat de politie wel het verschil moet kunnen zien tussen een man van 46 jaar en een man van 30 jaar. Verder vond verzoeker het onbegrijpelijk dat zijn kinderen onder dreiging van een vuurwapen naar de grond zijn gebracht. Zij kwamen zonder dat zij schoenen en een jas aan hadden naar beneden gerend, aldus verzoeker. Verzoeker verklaarde dat hij sleutels in zijn hand had toen hij naar buiten kwam en dat hij de kraag van zijn jas had vastgepakt op het moment dat de agenten hem toe riepen zijn handen omhoog te doen. Uiteindelijk had hij wel zijn handen in de lucht gedaan. Ten slotte gaf verzoeker nog aan dat hij niet was verplaatst zoals in de stukken van de politie vermeld staat. Het frustrleert verzoeker dat de camerabeelden die een camera van de woningbouwvereniging zou hebben gemaakt, niet zijn opgevraagd.

Verzoeker liet weten dat het gehele incident een grote impact op hem, zijn zoon en dochter heeft gehad. Verzoeker gaf aan last van zijn armen te hebben gehad na het incident. Zijn dochter had pijn aan haar hoofd en een stijve nek. Ook was zij erg emotioneel en gaf zij aan dat ze elke keer de wapens die op haar gericht waren voor zich ziet. Bij zijn zoon was in het ziekenhuis een lichte hersenschudding vastgesteld. Verder had hij last van zijn pols, ribben en nek.

Verzoeker bracht verder nog naar voren dat toen hij een dag later naar het politiebureau ging om verhaal te halen en aangifte te doen, hij onheus werd bejegend door politieambtenaar V. Politieambtenaar V. zei tegen hem " dien geen klacht in, want anders ga ik je documenten nalopen. Je papieren zullen op den duur bij ons komen en dan zullen we problemen veroorzaken", aldus verzoeker. Zijn zoon stond hierbij en heeft dit ook gehoord.

Standpunt politie

De politie gaf aan dat verzoeker als verdachte was aangemerkt omdat hij voldeed aan het opgegeven signalement en nagenoeg op het moment dat de politieambtenaren ter plaatse kwamen het flatgebouw verliet. Omdat bij de melding sprake was van mogelijk gebruik van een vuurwapen, werd onmiddellijk tot actie overgegaan. Daarbij is gelet op het spoedeisend karakter van de actie, en gelet op de eigen veiligheid van de politieambtenaren afgezien van het geven van een waarschuwing. Het geweld is tot een minimum beperkt gebleven, aldus de politie. Verzoeker is met geweld naar de grond gebracht, waarbij het dienstwapen is getrokken. Verzoeker is vervolgens versleept naar een plaats waar hij zich buiten een eventuele vuurlijn zou bevinden. Dit, omdat onduidelijk was of er sprake was van meerdere daders, of dat de juiste persoon was overmeesterd.

Juist doordat de situatie onduidelijk was, werden ook de zoon en dochter van verzoeker, die kort daarop verschenen, op dezelfde wijze overmeesterd. Ook hierbij is gebruik gemaakt van getrokken dienstwapens. Het geweld zou ook tot een minimum beperkt zijn gebleven, aldus de politie.

Toen kort daarop duidelijk werd dat verzoeker en zijn kinderen niets met de bedreiging te maken hadden, zijn zij direct in vrijheid gesteld. De daadwerkelijke verdachte was

in een auto gevlucht. Hij is later die avond nog aangehouden en bleek in het bezit te zijn van een gaspistool en een aantal messen.

De politie gaf aan dat verzoeker en zijn twee kinderen kortstondig als verdachten zijn aangemerkt. Na het incident is ter plaatse nog geprobeerd aan verzoeker en zijn gezin uitleg te geven over het misverstand. Gelet op de emoties bij verzoeker, zijn vrouw en hun kinderen is dit niet gelukt. De volgende dag heeft er een lang gesprek op het politiebureau plaatsgevonden waarbij uitgebreid excuses zijn gemaakt. Ook zijn er bloemen aangeboden

die door verzoekers werden geaccepteerd.

Verklaring politieambtenaar V.

Politieambtenaar V. heeft tijdens de interne klachtbehandeling een verklaring afgelegd bij de klachtencommissie. Hieruit, en uit de ambtelijke processen-verbaal, volgt dat er kort na de melding ongeveer vijf politieambtenaren ter plaatse waren die allen hun vuurwapen hadden getrokken. Politieambtenaar V. liet weten dat bij hem alleen een melding bekend was dat er een manspersoon met een vuurwapen in zijn hand stond op de derde verdieping van de flat. Verdere informatie ontbrak. Hij kan zich niet herinneren dat er een leeftijd is genoemd van de verdachte. Collega's hebben hun vuurwapen op verzoeker gericht, en ze hebben verzoeker gesommeerd naar buiten te komen en te gaan liggen op de grond. Omdat verzoeker hier niet aan voldeed, heeft hij verzoeker met gepast geweld naar de grond gebracht. Deze actie ging heel snel omdat zij het risico dat het zou escaleren zo klein mogelijk wilden houden.

Ook zijn de kinderen van verzoeker met gepast geweld door politieambtenaar V. naar de grond gebracht. Politieambtenaar V. gaf aan dat hij op dat moment niet zag dat het om kinderen ging. Pas later zag hij dat het tieners waren. Politieambtenaar V. zegt dat hij de zoon en dochter met zijn handen naar de grond heeft gehouden, en dus niet met zijn knieën. Het hoofd van de dochter heeft de grond geraakt, maar politieambtenaar V. verklaarde dat de hoofden van de zoon en dochter niet tegen elkaar zijn gebotst. Toen eenmaal bleek dat de daadwerkelijke dader gevluucht was zijn verzoeker en zijn kinderen direct losgelaten. Politieambtenaar V. probeerde aan de zoon uit te leggen wat er was gebeurd, maar volgens politieambtenaar V. was het jongetje in shock en was hij erg aan het trillen.

Politieambtenaar V. verklaarde dat het verblijfsdocument van verzoeker niet ter sprake is geweest toen verzoeker een dag later op het bureau kwam. Hij zou ook niet weten waarom hij daar een vraag over gesteld zou moeten hebben, nu hij niet weet wat de nationaliteit van verzoeker is. Daar komt bij dat niet de politie, maar de IND over verblijfsdocumenten gaat, aldus politieambtenaar V. Politieambtenaar V. gaf aan begrip te hebben voor het feit dat de familie is overdonderd door de overmacht aan politieambtenaren die met getrokken vuurwapens hen heeft benaderd. Politieambtenaar V. geeft ten slotte aan dat hij meerdere malen excuses heeft aangeboden aan verzoeker.

Beoordeling

Ten aanzien van verzoeker

Allereerst is de vraag aan de orde of verzoeker rechtmatig is aangehouden.

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grond- en mensenrechten van burgers worden gerespecteerd. In dit geval gaat het om bescherming van het recht op persoonlijke vrijheid en het verbod op onrechtmatige vrijheidsbeneming, die gewaarborgd zijn in verdragen en de Grondwet.

Wetboek van Strafvordering

In de wet is geregeld in welke gevallen de overheid een burger zijn vrijheid mag ontnemen. Zo biedt artikel 53 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond onder I.) een wettelijke basis voor aanhouding van een persoon ten aanzien van wie een redelijke verdenking van een strafbaar feit bestaat. Voor de beoordeling van de vraag of de politie in redelijkheid verzoeker kon aanhouden, is van belang of verzoeker kon worden aangemerkt als verdachte van een strafbaar feit in de zin van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond onder II.). Iemand kan slechts worden aangemerkt als verdachte indien er sprake is van een redelijk vermoeden van schuld. Dat vermoeden van schuld dient te steunen op specifieke feiten of omstandigheden van het geval en bovendien naar objectieve maatstaven gezien redelijk te zijn. Een redelijke verdenking is voldoende om tot aanhouding over te gaan.

De politie heeft op de bewuste avond gereageerd op een melding dat een man een vrouw zou bedreigen met een vuurwapen. Dit speelde zich af op de derde verdieping van het flatgebouw waarin verzoeker met zijn vrouw en kinderen woonde. De tweede melding betrof dat de verdachte in het portiek van de flat zou staan. De politie kwam toen net aan en heeft hierop gereageerd door de persoon die uit het portiek kwam lopen direct aan te houden. Deze persoon bleek verzoeker te zijn.

De vraag die hier voor ligt is of het de politie duidelijk had moeten zijn dat verzoeker niet de vuurwapengevaarlijke verdachte was over wie de melding ging. De Nationale ombudsman vindt van niet. Het ging hier om een vuurwapengevaarlijke verdachte die naar het zich liet aanzien de plaats van het delict wilde verlaten. Direct handelen van de zijde van de politie was daarom aangewezen, waardoor er geen ruimte was om de situatie eerst vanaf afstand te bekijken. Ook het verschil in leeftijd tussen verzoeker en de potentiële verdachte is geen reden om anders te oordelen. Het staat ter discussie of de politieambtenaren op de hoogte waren van het hele signalement van de verdachte, en dan met name van de leeftijd van de verdachte. Zelfs als ervan uit wordt gegaan dat de politieambtenaren mee hadden gekregen dat het om een 30 jarige man ging, dan nog is de Nationale ombudsman van oordeel dat het niet onbegrijpelijk is dat verzoeker is aangezien voor de verdachte, nu het op het tijdstip van aanhouden donker was en het verschil tussen 46 jaar en 30 jaar niet altijd evident duidelijk is.

Gelet op alle omstandigheden van het geval was er naar het oordeel van de Nationale ombudsman sprake van een redelijk vermoeden van schuld op grond waarvan verzoeker kon worden aangehouden. Dat achteraf vast is komen te staan dat verzoeker ten onrechte

als verdachte is aangemerkt, doet aan de juistheid van de aanhouding op dat moment niet af.

Vervolgens dient de vraag te worden beantwoord of het geweld dat is gebruikt tegen verzoeker gerechtvaardigd was.

Het recht op onaantastbaarheid van het lichaam is een grondrecht dat door de Grondwet wordt beschermd. Het gebruik van fysiek geweld tegen personen betekent een inbreuk op dit grondrecht; dit mag alleen wanneer daarvoor een wettelijke grondslag bestaat.

Ambtsinstructie

Ingevolge artikel 7 en volgende van de Ambtsinstructie (zie Achtergrond, onder III.) voor de politie is een politieambtenaar bevoegd een vuurwapen te trekken en te richten teneinde een persoon aan te houden die - kort gezegd - vuurwapengevaarlijk is. Is zo'n situatie op handen, dan mag hij uit voorzorg een vuurwapen ter hand nemen.

Politiewet

Op grond van artikel 7, eerste lid, van de Politiewet (zie Achtergrond, onder IV.), is een politieambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening bevoegd geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt (het proportionaliteitsvereiste) en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt (het subsidiariteitsvereiste). Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf. Het geweldgebruik dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn.

Het richten en eventueel gebruiken van een vuurwapen is het zwaarste geweldsmiddel, omdat een vuurwapen zeer ernstige verwondingen of zelfs de dood kan veroorzaken en risico's voor derden met zich kan brengen. Van een dergelijk geweldsmiddel moet behoedzaam gebruik worden gemaakt.

De Nationale ombudsman is echter van oordeel dat de hierboven geschetste omstandigheden voldoende reden vormden om bij de actie ter aanhouding van de verdachte uit voorzorg een vuurwapen ter hand te nemen en eventueel gericht te houden. Ook gelet op het feit dat de persoon niet direct reageerde op aanwijzingen van de politie om de handen omhoog te doen en op de grond te gaan liggen, was het gebruik van fysiek geweld door de politie om de persoon naar de grond te werken en daar te houden gerechtvaardigd. Er is niet gebleken dat dit geweldgebruik disproportioneel is geweest.

Toen eenmaal duidelijk was dat verzoeker niet de verdachte was en dat er sprake was van een misverstand, is verzoeker onverwijd losgelaten. De Nationale ombudsman beseft dat de actie van de politie een enorme impact op verzoeker moet hebben gehad. Niets vermoedend was verzoeker die avond op weg naar zijn auto om naar het werk te gaan en

voor hij het wist zag hij dat er vuurwapens op hem werden gericht en lag hij op de grond met een politieambtenaar boven op hem. Hoewel zeer betreurenswaardig had dit niet voorkomen kunnen worden. De Nationale ombudsman is tevreden dat het politiekorps ook blijk heeft gegeven van de gevolgen die het misverstand voor verzoeker heeft gehad, door het gesprek met verzoeker en zijn familie aan te gaan en hem meermalen, zowel mondeling als in gebaar, excuses aan te bieden. De politieambtenaren hebben dan ook niet in strijd gehandeld met het behoorlijkheidsvereiste dat het recht op persoonlijke vrijheid en het recht op onaantastbaarheid van het lichaam dienen te worden gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Ten aanzien van de kinderen van verzoeker

De gedragingen van de politieambtenaren tegen de kinderen van verzoeker worden eveneens getoetst aan het vereiste dat het recht op persoonlijke vrijheid, het verbod op onrechtmatige vrijheidsbeneming, en het recht op onaantastbaarheid van het lichaam dienen te worden gerespecteerd. Ten aanzien van de minderjarige zoon van verzoeker geldt bovendien dat op grond van artikel 37, onderdeel b, van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind geen enkel kind op onwettige of willekeurige wijze van zijn of haar vrijheid mag worden beroofd (zie Achtergrond onder V.).

Ook hier geldt dat voor de beoordeling van de vraag of de politie in redelijkheid de kinderen van verzoeker kon aanhouden, het van belang is of zij konden worden aangemerkt als verdachten van een strafbaar feit in de zin van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering.

Wat betreft de vraag of de aanhoudingen rechtmatig waren oordeelt de Nationale ombudsman anders dan hiervoor.

Allereerst kan de Nationale ombudsman de korpsbeheerder niet volgen in zijn standpunt dat de kinderen konden worden aangemerkt als verdachte van een strafbaar feit. De korpsbeheerder heeft ook niet duidelijk gemaakt van welk strafbaar feit de kinderen van verzoeker verdacht werden. De Nationale ombudsman komt gelet op de eerder genoemde feiten en omstandigheden tot het oordeel dat er ten aanzien van de kinderen van verzoeker geen sprake was van een redelijk vermoeden van schuld van een strafbaar feit, zoals genoemd in artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering. De kinderen mochten dan ook niet aangehouden worden.

Geweldgebruik

Nu de kinderen van verzoeker niet hadden mogen worden aangehouden, is het geweld dat tegen hen werd gebruikt in principe ook niet behoorlijk. De Nationale ombudsman heeft echter in eerdere rapporten geoordeeld dat de politie onder omstandigheden in het belang

van de veiligheid ook het vuurwapen mag richten op personen die zelf geen verdachte zijn, maar die zich bevinden in de directe nabijheid van de verdachte (zie rapporten 2003/354 en 2009/261).

De Nationale ombudsman begrijpt dat het een hectische situatie was waarin de politie snel moest handelen. Echter, de melding was dat een man een vrouw met een vuurwapen bedreigde. De politie verkeerde in de veronderstelling, ook al bleek dit achteraf niet te kloppen, de vuurwapengevaarlijke verdachte aan te hebben gehouden. Daarbij bevonden de kinderen van verzoeker zich niet in zijn directe nabijheid.

De Nationale ombudsman ziet dan ook niet in waarom het voor de politieambtenaren noodzakelijk was om vuurwapens te richten op personen die van de trap naar beneden kwamen gerend. Hoewel dit wellicht de situatie minder overzichtelijk maakte, bracht dit niet een dusdanige dreiging met zich mee dat er vuurwapens op hen gericht moesten worden.

Naar het oordeel van de Nationale ombudsman waren er minder ingrijpende middelen voorhanden. Zo hadden de politieambtenaren op het moment dat zij personen, naar later bleek de kinderen van verzoeker, hoorden aankomen kunnen roepen dat zij van de politie waren en hen op die manier tot de orde of tot stoppen kunnen krijgen. Hierbij hadden zij hun hand op hun wapen (in het holster) kunnen houden in plaats van direct gericht te houden op de kinderen van verzoeker.

Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de politie vervolgens te snel doorgepakt, door de kinderen van verzoeker zonder pardon naar de grond te brengen. Hoewel de politie heeft verklaard dat zij later pas zag dat zij met tieners te doen had, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het in elk geval ten aanzien van de dertienjarige zoon van verzoeker duidelijk had moeten zijn dat er sprake was van een minderjarige. En nu de melding sprak van een man die met een vuurwapen dreigde, valt niet in te zien waarom verzoekers dochter tegen de grond gewerkt moest worden. Ook hier had voor een minder ingrijpende aanpak moeten worden gekozen.

Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politieambtenaren ten aanzien van de aanhouding en vervolgens het onder controle brengen van de kinderen van verzoeker onvoldoende het recht op persoonlijke vrijheid, het verbod op onrechtmatige vrijheidsbeneming en het recht op onaantastbaarheid van het lichaam hebben gerespecteerd. Ten aanzien van de minderjarige zoon van verzoeker geldt bovendien dat is gehandeld in strijd met het Kinderrechtenverdrag.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Ten aanzien van de bejegening

Verzoeker heeft verklaard dat politieambtenaar V. heeft gedreigd een onderzoek in te stellen naar zijn verblijfsdocument als hij een klacht zou indienen. De verklaring van

politieambtenaar V. staat hier echter lijnrecht tegenover. Politieambtenaar V. zegt dat er in het geheel niet door hem gevraagd is naar het verblijfsdocument van verzoeker, en ontkent dan ook gezegd te hebben dat hij hiernaar een onderzoek zou instellen. Nu de verklaringen van verzoeker en politieambtenaar V. tegenover elkaar staan en er geen aanknopingspunten zijn - zoals bijvoorbeeld een verklaring van een onafhankelijke derde - om aan de ene verklaring meer waarde toe te kennen dan aan de andere, zal de Nationale ombudsman zich op dit punt onthouden van een oordeel.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de politiechef van de regionale eenheid Noord-Holland, is

niet gegrond ten aanzien van de aanhouding van verzoeker en het daarbij gebruikte geweld tegen hem;

gegrond ten aanzien van de aanhouding van de kinderen van verzoeker en het tegen hen gebruikte geweld, wegens schending van het vereiste dat grond- en mensenrechten, in dit geval het recht op persoonlijke vrijheid, het verbod op onrechtmatige vrijheidsbeneming en het recht op onaantastbaarheid van het lichaam, moeten worden gerespecteerd.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel met betrekking tot de bejegening van verzoeker.

Voor zover de oordelen betrekking hebben op het kinderrechtenverdrag zijn deze afgestemd met de Kinderombudsman.

Achtergrond

I. Wetboek van Strafvordering

Artikel 53

"1. In geval van ontdekking op heeter daad is ieder bevoegd den verdachte aan te houden.

2. In zoodanig geval is de officier van justitie of de hulpofficier bevoegd den verdachte, na aanhouding, naar eene plaats van verhoor te geleiden; hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen.

3. Geschiedt de aanhouding door een anderen opsporingsambtenaar, dan draagt deze zorg dat de aangehoudene ten spoedigste voor den officier van justitie of een van diens hulpofficieren wordt geleid (...)."

II. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of

omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit. (...)"

Ambst instructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 7, eerste lid

"(...) Het gebruik van een vuurwapen, niet zijnde een vuurwapen waarmee automatisch vuur of lange afstandsprecisievuur kan worden afgegeven, is slechts geoorloofd:

om een persoon aan te houden ten aanzien van wie redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij een voor onmiddellijk gebruik gereed zijnd vuurwapen bij zich heeft en dit tegen

personen zal gebruiken;

om een persoon aan te houden die zich aan zijn aanhouding, voorgeleiding of andere rechtmatige vrijheidsbeneming tracht te onttrekken of heeft onttrokken, en die wordt verdacht van of is veroordeeld wegens het plegen van een misdrijf

1■ waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van vier jaren of meer is gesteld, en

2■ dat een ernstige aantasting vormt van de lichamelijke integriteit of de persoonlijke levenssfeer, of

3■ dat door zijn gevolg bedreigend voor de samenleving is of kan zijn."

Artikel 10 eerste lid

De ambtenaar mag slechts een vuurwapen, niet zijnde een vuurwapen waarmee automatisch vuur of lange-afstandsprecisievuur kan worden afgegeven, ter hand nemen:

In gevallen waarin het gebruik van een vuurwapen is toegestaan, of

In verband met zijn veiligheid of die van anderen, indien redelijkerwijs mag worden aangenomen dat een situatie ontstaat waarin hij bevoegd is een vuurwapen te gebruiken.

IV. Politiewet 2013

Artikel 7 eerste en vijfde lid

1. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld of vrijheidsbeperkende middelen te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik hiervan verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf.

5. De uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn.

V. Verdrag inzake de rechten van het Kind

Artikel 37

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat:

(...)

b. geen enkel kind op onwettige of willekeurige wijze van zijn of haar vrijheid wordt beroofd. De aanhouding, inhechtenisneming of gevangenneming van een kind geschiedt overeenkomstig de wet en wordt slechts gehanteerd als uiterste maatregel en voor de kortst mogelijke passende duur;..."